

Nr 919

Av herr Carbell, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 120, med förslag till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), m. m.

(Lika lydande med motion nr 759 i Första kammaren)

På grundval av lönebeskattningsutredningens betänkande föreslås i proposition nr 120 en förenkling på lönebeskattningsens område, innebärande schablonisering av traktamentsbeskattningen, utvidgning av rätten till avdrag för fördyrade levnadskostnader på grund av bostadsbrist m. m. samt skattefrihet för flyttningskostnadsersättningar.

Utredningen föreslår i princip, att avdrag för flyttningskostnader skall medges oavsett om kostnadsersättning utgått eller inte. För det fall att sådan ersättning inte utgått, har utredningen dock velat förbehålla avdragsrätten för dem som har eget hushåll. Vid remissbehandlingen har i några yttranden förordats att avdragsrätten må omfatta även den som inte har eget hushåll. I övrigt har utredningens förslag i princip vunnit nästan enhälligt bifall av remissinstanserna.

Det av Kungl. Maj:t föreslagna beskattningsförfarandet innebär att den skattskyldiges flyttningskostnader är skattefria om han erhåller flyttningskostnadsersättning men inte ens är avdragsgill kostnad om han själv får betala kostnaden för flyttningen.

Sitt ställningstagande i detta avseende motiverar statsrådet med att flyttningskostnader är att betrakta som levnadskostnader och därför enligt vedertagen princip inte bör vara avdragsgilla. Gentemot detta kan hävdas att flyttningskostnader i samband med tjänstebyte rimligen bör betraktas som kostnader för intäkternas förvärvande och därför — i den mån den flyttande bestrider kostnaderna själv — bör vara avdragsgilla vid beskattningen.

Till detta vill jag foga den reflexionen, att det av mig hävdade betraktelsesättet undanröjer möjligheten av att en arbetsgivare genom att bevilja eller inte bevilja flyttningsersättning kan avgöra om den anställdes flyttningskostnader skall påverka vederbörandes beskattning.

Önskvärdheten av största möjliga likställdhet mellan den som erhåller flyttningsersättning och den som inte erhåller sådan synes lättast tillgodoses på den väg som föreslås i riksskattenämndens yttrande, enligt vilket lagtexten kan utformas så, att avdrag medges »om den skattskyldige på grund av byte av tjänst eller arbetsplats nödgats flytta till ny bostad».

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen vid prövning av Kungl. Maj:ts proposition nr 120 måtte beakta de av mig framförda synpunkterna samt med ändring av Kungl. Maj:ts förslag fatta beslut med innebörd att skattskyldig, som på grund av byte av tjänst eller arbetsplats nödgats flytta till ny bostad men icke åtnjuter flyttningskostnadsersättning, vid beskattningen kan erhålla avdrag med belopp motsvarande dem vilka enligt propositionen föreslås skola få uppbäras skattefritt i de fall flyttningskostnaderna ersatts av arbetsgivare eller av allmänna medel.

Stockholm den 2 maj 1963

Erland Carbell